

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

Και ὁ ἄνθρωπος –ὁ περίφημος «μοντέρνος» ἄνθρωπος– ἐκάθησε μίαν στιγμὴν, στιγμὴν ἀπογνώσεως, καὶ ἔκαμε κάτι ποῦ ἀπὸ πολλοῦ εἶχε ξεσυνειθίσει: ἐσκέφθη...

– Λοιπόν; Τί γίνεται τώρα; Τί θὰ γίνω;

Τί θὰ γίνῃ; Μά, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπορία χιλιάδων, ἑκατομμυρίων «μοντέρνων» ἀνθρώπων. Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ «μοντέρνου» ἀνθρώπου. Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν οἰκόσημον, αὐτὸ τὸ ἔμβλημα θὰ ἐταίριαζε: «Τί θὰ γίνω;»

Τί θὰ ἀπογίνῃ ὁ «μοντέρνος» ἄνθρωπος, μέσα στὶς μπόρες, τὶς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς;

... Ἄλλὰ ἄς παρακολουθήσωμεν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τώρα, ποῦ ἤρχισε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἀναπολῆ.

Ἐπῆρξε μίαν ἐποχὴ –ἴσως ἡ παιδικὴ ἡλικία– ὅπου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο μόνος. Ἡσθάνετο καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του συντροφευμένον ἀπὸ κάτι. Ἀπὸ κάτι παραπάνω ἀπὸ αὐτόν. Παραπάνω καὶ ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ποῦ φεύγουν μὲ τὸν χρόνον, παραπάνω ἀπὸ τὶς πρόσκαιρες χαρὲς καὶ ἀπὸ τὰ ἀτυχήματα ἢ εὐτυχήματα, ποῦ ἔχουν τοῦ προσκαιροῦ τὴν σφραγίδα ἐπάνω τους. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κανονίσει τὴν ζωὴν του ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν συναίσθησιν.

Καί, μιὰ μέρα, ἦλθε κάποιος κι' ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Καὶ τοῦ εἶπε:

– Πέταξέ τα ὅλα αὐτά· εἶναι ψέμματα. Ψέμματα, ὅλα. Αὐταπάτη. Ψευδαισθήσεις. Πλάνη... Εἶσαι τῆς τύχης τῆς τυφλῆς τυχαῖο δημιούργημα. Ὅλα αὐτὰ ποῦ ἤκουες περὶ θείου Νόμου ποῦ σοῦ προστάζει τοῦτο καὶ σοῦ ἀπαγορεύει ἐκεῖνο, ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα. Ἐφιάλτης ποῦ σὲ δεσμεύει νὰ χαρῆς τὴ ζωὴ. Καὶ ἡ αἰωνιότης; Καὶ ὁ ἀνώτερος προορισμὸς ποῦ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τοῦ προσκαιροῦ; Ὅνειρα καυμένε! Ὅνειρα ποῦ δὲν ἔχουν κανένα νόημα.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ τὰ ἤκουσε ὅλα αὐτά, ἐστάθη εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ κατάπληξιν διὰ τὸ τόλμημα. Ἀλλὰ ὁ τολμητίας ἐσυνέχισε.

– Αὐτὰ μοῦ ἀνέθηκε νὰ σοῦ πῶ ἡ ἐπιστήμη. Σοῦ μιλῶ ἐξ ὀνόματός της.

Ἡ ἐπιστήμη! Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως, ὁ ἄνθρωπος μας ἐτέντωσε προσεκτικώτερα τὸ αὐτί. Ἡ ἐπιστήμη! Βέβαια, μαγικὸν ὄν! Ἡ ἐπιστήμη, [σελ. 66] ποῦ ἀπὸ τὰ καΐκια μᾶς ἐπῆγε στὰ βαπόρια, ἡ ἐπιστήμη, ποῦ μᾶς ἔδωσε τὸν ἠλεκτρισμό, τὸν τηλέγραφο, τὸ τηλέφωνο. Ἡ ἐπιστήμη, ποῦ μᾶς ἔμαθε νὰ πετᾶμε στὸν ἀέρα. Ὁ μάγος αὐτός... Αὐτὸς μᾶς λέει αὐτὰ τὰ πράγματα τώρα;

– Ναί, αὐτός, αὐτός ὁ μάγος: Ἡ ἐπιστήμη μᾶς τὸ λέει. Ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξε πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα. Πίστις; Ὅχι! Δὲν χρειάζεται. Τώρα ἔχουμε τὴν ἐπιστήμη, μόνο αὐτήν.

Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἐκαλοῦσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ μαντατοφόρο τῆς ἐπιστήμης ἐσυνέχισε. Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ξενικὰ δυσπρόφερα ὀνόματα ἐπεστρατεύθησαν ὡς γαρνιτοῦρα. Καὶ δίπλα σ' αὐτὰ διάφοροι ὄροι, καὶ διάφορα ἐξωτικά, φοβερὰ καὶ τρομερά, κρανία, σκελετοί, ἀριθμοί, ὅλα μαζεμμένα, ὑποβλητικά καὶ ἐπιβλητικά...

– Ζωὴ χωρὶς πίστι, ἐσυνέχιζεν ὁ ἐντεταλμένος «τῆς ἐπιστήμης». Δὲν χρειάζεσαι τὴν πίστι. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα ἡ ἐπιστήμη. Θὰ στηρίξῃς τὴ ζωὴ σου στὴν ἐπιστήμη. Καὶ θὰ κάμῃς τὴ ζωὴ σου γεμάτη σιγουριά, γεμάτη χαρά, ἓνα διαρκὲς γλέντι θὰ εἶναι ἡ ζωὴ σου, χωρὶς νὰ τὴν ἐπισκιάζουν πατρικὲς ἐντολὲς καὶ ἀπαγορεύσεις.....

* * *

Καὶ ὁ ἄνθρωπός μας συνεχίζει τὰς σκέψεις του, τὰς ἀναπολήσεις του.

– Μοῦ ἐπῆραν τὴν Πίστι. Δὲν μοῦ χρειάζεται, λέει.... Ὅπως βλέπω τὴν ἀτμομηχανὴ ποὺ τρέχει, ἔτσι θὰ βλέπω τὴν τύχη νὰ δημιουργῆ τὴ ζωὴ, καὶ τοὺς πιθηκανθρώπους νὰ γίνωνται ἄνθρωποι. Καὶ τώρα; Τώρα δὲν ἔχω πίστι στὸν Θεό, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχω τυφλὴ πίστι σ' ἓνα κρανίον, ποὺ εὐρέθηκε, λέει, ἐδῶ κί' ὀγδόντα τόσα χρόνια, καὶ ποὺ εἶναι, λέει.... Μοῦ ἐπῆραν τὴν Πίστι, τὴ δοκιμασμένη ἀπὸ χιλιάδες χρόνια πίστι, τὴν πίστι ποὺ ἐρχόταν μὲ εἰλικρίνεια καὶ καταφάνερα νὰ μοῦ ζητήσῃ ὑποταγὴ ἐκεῖ ποὺ τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ εἶναι ἀδύνατον μόνο του νὰ εἰσχωρήσῃ. Καὶ μοῦ ἔφεραν δῆθεν τὴν γνῶσι, δηλαδὴ τὴν ἄγνοια, τὴν εὐπιστία στὰ λόγια τοῦ καθενός, σὲ θεωρίες ποὺ ποτὲ δὲν ἐπαληθεύουν, σὲ κόκκαλα ποὺ δὲν ξέρω ποῦθε ἔρχονται, σὲ «σοφούς» ποὺ δὲν ἔχουν προσφέρει τίποτε στὴν ἐπιστήμη. Ἐγὼ κί' ἐγὼ ὀρθολογιστής. Δηλαδὴ ἔγινε ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξέρει τί πιστεύει ποὺ φαντάζεται ὅτι δὲν πιστεύει σὲ τίποτε, ἐνῶ πιστεύει στὴν κάθε φαντασιοκοπία.

... Καὶ μοῦ προσέφεραν τὴν χαρά. Τὸ γλέντι, τὴν ζωὴ τοῦ ἀπεριορίστου ὑλικοῦ ἀνθρώπου. Καὶ μοῦ ἔκρυσαν πὼς τὸ ποτήρι τῆς χαρᾶς αὐτῆς γλήγορα σώνεται καὶ πὼς κατόπιν πρέπει νὰ δοκιμάσω ἀσυγκέραστες ὅλες τὶς πίκρες. Καὶ τώρα; Τώρα ποὺ μόνος, ἔρημος, μὲ μόνον σύντροφο τοὺς χιμπαντζῆδες τοῦ μαντατοφόρου τῆς «ἐπιστήμης» ἀντιμετωπίζω τὶς μπόρες τῆς ζωῆς; Τώρα ποὺ βλέπω τί ἐκρυβόταν κάτω ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις περὶ «μοντέρνας» ὀρθολογιστικῆς, ὑλιστικῆς κοινωνίας, ποὺ δὲν ξέρω τί θὰ ἔκανε; Τώρα; Πῶς θὰ ἀντιμετωπίσω τὴν ζωὴ; Τί θὰ γίνω τώρα;

* * *

Καὶ ὁ ἄνθρωπός μας ἐθυμήθηκε κάτι ποῦ ἐνόμιζε πῶς ποτὲ δὲν θὰ θυμηθῆ – τὸν ἄσωτον υἱόν, ποῦ εἶχε ἀκούσει εἰς τὰ παιδικὰ του χρόνια... «Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι».

Ναί, ἀλλὰ τώρα... τώρα εἶναι τόσοι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν ξεγελασθῆ ἀπὸ τὸν ὑλισμὸν καὶ εἶχαν ἀφίσει τὸ πατρικὸ σπίτι, ... εἶναι τόσον πολλοὶ οἱ ἄσωτοι υἱοί, ... ὥστε... ποῦ νὰ εὐρεθοῦν ἔστω καὶ ξυλοκέρατα δι' ὅλους αὐτούς!

Ἕνας λόγος παραπάνω, διὰ νὰ προστεθοῦν ὅλοι, χωρὶς δισταγμοὺς καὶ ἀναβολάς, εἰς τὴν στρατιὰν ἐκείνων ποῦ ἐπιστρέφουν...